

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **A. E.**, zastoupen. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2020, č. j. 32 A 63/2020 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ladislava Barty **se u r č u j e** částkou 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2020, č. j. KRPB-185136-28/ČJ-2020-060027-SVZ, žalovaná zajistila žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho správního vyhoštění. Důvodem bylo to, že žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 9. 2020 vydaného ve snaze zamezit zavlečení infekčního onemocnění COVID-19 na území České republiky (dále též „ochranné opatření“), čímž se dopustil závažného narušení veřejného pořádku, a zároveň existovalo nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 120 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že porušení ochranného opatření nelze považovat za *závažné narušení veřejného pořádku*, jak uzavřela žalovaná. V nyní posuzovaném případě nadto nebylo prokázáno, že by žalobce nakažlivou nemocí (onemocněním COVID-19) skutečně trpěl. Důvod zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak podle krajského soudu nebyl naplněn. Toto pochybení však nebylo důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť ta zajistila žalobce rovněž z důvodu dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce naplnění tohoto důvodu svého zajištění v podané žalobě nijak nezpochybnil, krajský soud jej proto vyhodnotil jako mezi stranami nesporné. I dle názoru krajského soudu v případě žalobce existoval důvod pro jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud zrekapituloval, že žalovaná po kontrole stěžovatele na parkovišti u dálnice D2 dne 28. 9. 2020 zjistila, že se na území ČR nachází neoprávněně, tj. bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Stěžovatel vycestoval z Egypta do Turecka, kde se zbavil dokladů, dále jel přes Řecko, Albánii, Srbsko a Maďarsko do ČR, přičemž státní hranice vždy překročil nelegálně mimo hraniční přechod. Jeho cílovou zemí byla Francie, kde chtěl pracovat. Žalovaná shledala, že by žalobce mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť bylo zjevné, že se do Egypta nechce vrátit, zároveň by uložení zvláštního opatření nemohlo splnit sledovaný účel. Krajský soud uzavřel, že jeden z důvodů pro zajištění, o které žalovaná opřela své rozhodnutí, žalobce naplňuje, pročez rozhodnutí o zajištění obstálo. Plné znění uvedeného rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz, a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Předně namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v rozporu výroku s odůvodněním. Vyjádřil přesvědčení o tom, že jelikož mu dal krajský soud za pravdu v tom, že porušení ochranného opatření nelze považovat za *narušení veřejného pořádku* ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neměl stěžovatelovu žalobu zamítnout. Krajský soud měl žalobě stěžovatele vyhovět a rozhodnout, že se rozhodnutí žalované v části důvodu dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušuje. Stěžovatel následně zopakoval argumentaci k nezákonnosti svého zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že se porušení ochranného opatření dopustil pouze nedbalostně, jelikož si přesně nezjistil podmínky vstupu na území České republiky. Uzavřel, že považuje rozhodnutí žalované i rozsudek krajského soudu za nezákonné pro neobhajitelný zásah do jeho práva na osobní svobodu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a dále rozhodnutí žalované v části důvodu dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

pokračování

IV.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzením stěžovatele poukazujícím na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, výrok rozsudku je v souladu s jeho odůvodněním. Nesouhlas stěžovatele se závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[10] Stěžovatel byl zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[11] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění

anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, mj. pokud:

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,*
- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

[12] Nejvyšší správní soud považuje úvodem za stěžejní zdůraznit, že jak žalobní, tak kasační námitky stěžovatele směřují výlučně proti důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv byl stěžovatel zajištěn současně také podle § 124 odst. 1 písm. b) daného zákona. Žalovaná totiž své rozhodnutí nezaložila jen na závěru o porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví, ale i na celkovém jednání stěžovatele, ze kterého plyne nebezpečí, že by mařil rozhodnutí o správním vyhoštění (způsob cestování, zbavení se dokladů, snaha o cestu do Francie). Na to v napadeném rozsudku poukázal i krajský soud, který sice stěžovateli přisvědčil, pokud jde o nenaplnění důvodu zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zároveň však zdůraznil, že rozhodnutí o zajištění ob stojí právě s ohledem na nespornost naplnění důvodu zajištění dle podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Přesto se stěžovatel k důvodu zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v kasační stížnosti, stejně jako v žalobě, nijak nevymezil, tento důvod proto zůstává nezpochybněn.

[13] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že v případě, kdy je v jednom konkrétním rozhodnutí o zajištění žalovanou uplatněno více důvodů zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zároveň, přičemž v rámci následně iniciovaného soudního přezkumu takového rozhodnutí je pouze jeden z těchto důvodů shledán neopodstatněným, rozhodnutí o zajištění jako celek ob stojí, neboť byl naplněn alespoň jeden z důvodů zajištění a zajištění tak nelze označit za nezákonné (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018 - 30, rozsudek ze dne 9. 3. 2021, č. j. 8 Azs 252/2020 - 43, rozsudek ze dne 29. 3. 2021, č. j. 8 Azs 306/2020 - 41, či ze dne 18. 3. 2021, č. j. 7 Azs 330/2020 - 38). Např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2021, č. j. 8 Azs 306/2020 - 42, týkajícím se totožné situace zajištění ze dvou důvodů, kde stěžovatel napadal pouze jeden z těchto důvodů, zdejší soud uvedl, že „*kasační stížnost stěžovatele tedy nemůže být důvodná a napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, neboť jeden z důvodů zajištění (stěžovatelem nezpochybněný) ob stojí sám o sobě.*“ Jestliže tedy krajský soud k žalobní námitce stěžovatele shledal neopodstatněným pouze jeden ze dvou důvodů zajištění [důvod dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí žalované nebylo namísto zrušit, neboť druhý z důvodů zajištění [stěžovatelem nezpochybněný důvod dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] ob stojí sám o sobě, a zajištění stěžovatele tak nelze označit za nezákonné. V kontextu výše uvedeného kasační soud poznamenává, že není zcela zřejmé, čeho chtěl stěžovatel dosáhnout požadavkem na zrušení rozhodnutí o zajištění pouze v důvodu dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Již krajský soud stěžovateli vyložil, že rozhodnutí o zajištění stěžovatele jako celek ob stálo, neboť byl zároveň zajištěn rovněž z důvodu

pokračování

dle písm. b) téhož ustanovení, který nebyl zpochybněn, a provedení úkonu zajištění stěžovatele nebylo nezákonné. Nejvyšší správní soud s odkazem na ustálenou judikaturu uzavírá, že krajský soud nepochybil, jestliže za shora popsané situace nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud se s právním posouzením provedeným krajským soudem ztotožnil. Soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet ex offio (viz např. § 109 s. ř. s.).

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[15] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[16] Ustanovenému advokátovi přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu